

fig ind i denne Svarstrivelse, [og der til sin Overraskelse ser, at de rette sagkyndige paa det lægevidenskabelige Omraade ere med til en Begrænsning af Udgifterne, saaledes at de gaa ned med den store Sum af 850,000 Kr., saa forekommer det en, at der derved kastes et vist Lys over den Flothed, hvormed den ærede foregaaende Kultusminister har behandlet de Sager, som hørte ind under hans Omraade, den Flothed, hvormed han har meddelt os Overflag, der jo naturligvis kom frem for os paa den Maade, at vi maatte tænke os, at det var de nøjagtigste Beregninger. Det har altsaa vist sig, at det ikke var de nøjagtigste Beregninger, men at det kun var store og smukke Ting, som man vel kunde ønske sig, at man fik, men som man dog ogsaa godt, i det mindste delvis, kunde undvære. Dette staar maaste, forekommer det mig, i Forbindelse med den Maade, hvorpaa den højtærede forhenværende Kultusminister er optraadt lige over for dette Ting. Han er jo en Fælle af det nuværende Ministerium, men han repræsenterer dog, forekommer det mig, en ganske særlig Afstygning af det System, hvorunder vort Land og vort Folk saa længe have sultet. Vi leve jo under Provisorismen, og vi ere endnu den Dag i Dag desværre lige til Halsen nedstunne i politiske og parlamentariske Abjurditeter, men det forekommer mig dog, der er en vis Forstel mellem den Maade, hvorpaa den fratraadte Kultusminister saa paa disse Forhold, og den, hvorpaa hans Kolleger saa paa dem og se paa dem den Dag i Dag. Hvad disse sidste angaar, forekommer det mig dog, at de ere saa vidt, at de have en Fornemmelse af, at denne Gaaden uden for Loven, denne provisoriske Stalten og Valten med Tingene vel er en politisk Nødvendighed, som man finder sig i, men man danser og hopper ikke ind i den med Glæde. Det forekommer mig nemlig, at den Art af Provisorisme, som den højtærede foregaaende Kultusminister repræsenterede, er den glade og frejdige Provisorisme, denne fremdansende Provisorisme, som satte sin skønneste — og den netop for det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scavenius) ejendommeligste — Blomst i den bekendte Sag vedrørende Aalborg Katedralskole. Denne Katedralskole i Aalborg hører naturligvis ikke ind under Debatten i Dag, og jeg skal ogsaa kun med de allerhødeste Fingerspidser berøre den, men det forekommer mig dog, at det maa være mig tilladt, idet jeg taler om Sagen i sin Almindelighed, et ganske kort Øjeblik at dvæle ved denne Sag, der er saa karakteristisk. Naar jeg skal undersøge, hvorledes det er gaaet

med den, vil jeg sige, at det forekommer mig, at den har to forskellige psykologiske Oprindelser. Jeg tror, at den højtærede foregaaende Kultusminister dels trængte til at vise den Magtudfoldelse og Storhed og Dignighedslyst for den offentlige Mening, som det naturligvis for en tapper Mand er kærkomment at faa Vejledning til at vise. Herved skal jeg dog slet ikke opholde mig. Den anden politiske Grund, der var til Stede, var den, at det ærede Medlem fra Storeheddinge, som jeg nu maa vænne mig til at kalde ham, ønskede, at Bevillingsmyndigheden her i Landet skulde se en Sag, der kunde antage visse for Repræsentationen højt ubegavelige Dimensioner, naar Repræsentationen ikke var søjelig. Det forekommer mig, at denne Sag om Aalborg Katedralskole var som en Slags Krabast, der var hængt op paa Væggen til Advarsel for Bevillingsmyndigheden og til Fremstydelse af Bevillingsmyndighedens Bevillinger, hvis den paa nogen Maade skulde vise sig træg eller uwillig; men det forekommer mig ogsaa, at hele denne Sag, som Tingene have udviklet sig i den sidste Tid, har antaget en ganske anden Form. Der foregaar jo forunderlige Omstiftelser og Metamorfoser baade med Personer og Ting, og det forekommer mig nu, at denne Ting er undergaaet en Forandring, som er ret interessant. Jeg tror, at den Art af Finanspolitik har nu ingen som helst Tilhængere mere inden for Ministeriet, og det forekommer mig, at denne Krabast, som hang paa Væggen, nu har forvandelt sig til et ganske andet Apparat. Det forekommer mig, at den hænger her endnu. Men den hænger her oppe i Loftet, den hænger over det ærede Medlems Plads fra Storeheddinge, og den hænger ikke længere i Form af en fremstydende Krabast, men den hænger i Form af en stor Sats, en stor Faaresats, som det forekommer mig har en vis Vængsel efter at komme længere ned for at klippe den Ud, som vokser paa det højtærede Medlem fra Storeheddinge . . .

Formanden (Høgsbro): Det er dog for personlige Udtryk, som det vilde være ønskeligt, at det ærede Medlem vilde se at undgaa.

Pingel: Men hvorledes det end vil gaa i denne Sag, hvorledes den end vil forme sig, er jeg glad ved den Forandring, som er sket, og om det end kun er en lille Sag, er det dog kun et af de Symptomer, som jeg stadig noterer mig og stadig gør andre opmærksomme paa som svage Tegn paa en Bedring i vore politiske Tilstande overhovedet.